

## [Svend Nielsen.]

herfor. En ikke ringe Del af de Omkostninger, som Landet blev paaført, skyldes jo bl. a. Værnemagere og andre, der levede højt paa Besættelsen. Hvad vilde have været mere rimeligt, end at man efter Krigen konsekvent var slaæet ind paa den økonomiske Politik, som mange i dette Land under Besættelsen var enige om skulde følges efter Befrielsen, en økonomisk Politik, der havde til Formaal i første Række at lade alle de Lag, der levede højt under Krigen, betale deres Part til sidste Hvid. Men hele den Modstand, der blev ydet mod en Lovgivning, der tog Sigte paa et virkeligt tilbundsgaaende Opgør med Værnemagere, og den Udvikling, som Eengangsskatten fik, taler her sit tydelige Sprog. I Stedet for en Sanering af Landets Finanser og hermed en Afvikling af Krigstidens Omkostninger paa Krigsfortjenesternes og Krigsformuernes Bekostning, er det Smaamand i Danmark, der igen maa lægge Ryg til.

Der udskrives efterhaanden flere Hundrede Millioner Kroner i Skatter, og det er ikke mindst de indirekte Skatter, der maa holde for, altsaa den Beskatningsform, der rammer den brede Befolkning haardest. Disse flere Hundrede Millioner Kroner i Skatter, jeg her taler om, anvendes ikke til Afholdelse af Statens Driftsudgifter, men til Afskrivning paa Statens Gæld til Nationalbanken. Altsaa, under Paastanden om, at almindelige Menneskers Købekraft fortsat er for høj her i vort Land, sker der en ganske omfattende og systematisk Udplyndring af Folket, for at Folket kan betale de Omkostninger, der blev paaført Landet under Besættelsen, Omkostninger, som i første Række andre burde have betalt.

Der er imidlertid et gammelt Ord, der hedder, at Krukken gaar saa længe til Vands, at den kommer hankeløs hjem, og dette gamle fornuftige Ord burde den højtærede Finansminister notere sig. Forholdet er i Virkeligheden det, at Skatterne, saaledes som vi har gjort opmærksom paa ved tidligere Lejligheder, i Dag rider en stor Del af Befolkningen som en Mare, og der er nu engang Grænser for, hvor meget Befolkningen kan bære af denne Art. Jeg taler ikke her bare om den egentlige Arbejderbevægelse. Langt

ind i Middelstandens Rækker forholder det sig saaledes, at mange Familier efterhaanden daarligt ved, hvorledes man skal faa klaret Dagen og Vejen, hvordan man skal faa det hele til at løbe rundt.

Karakteren af den økonomiske Politik, som Regeringen her fører, har man et Billede af ved at erindre sig, at for ganske nylig behandlede vi her i det høje Ting et Ændringsforslag til Udbyttebegrænsningsloven, et Ændringsforslag, der gik ud paa, at de Mennesker i vort Land, der ernærer sig af arbejdsfrie Indtægter, skulde have Ret til en ikke uvæsentlig Forhøjelse af deres Udbytte, som om dette Udbytte i Forvejen ikke var højt nok. Der opføres en hel Indianerdans om Guldkalven her i Danmark, og det er meget karakteristisk, at i denne Dans fører Landets Skibsredere an med deres Kæmpedivider og store Tantiëmer. Men til den anden Side, hvor hele det arbejdende Folk, der skaber Værdierne her i Danmark, staar, har Regeringen fortsat kun at byde en Række Afgiftslove, der for de fleste af disse Loves Vedkommende betyder flere Sorger, flere Kvaler for at klare Dagen og Vejen ude i de mange Hjem.

Og den højtærede Finansminister er jo langt fra tilfreds med det Resultat, han har opnaaet til Dato. Der er bebudet flere tyngende Skatteforanstaltninger. Den højtærede Finansminister vil meget gerne gaa endnu videre; efter hans Opfattelse er Forholdet altsaa stadig, at Købekraften ude omkring maa begrænses, fordi Varetilførselen efter Finansministerens Opfattelse ikke staar i Forhold til den øjeblikkelige Købekraft. Ja, det er utvivlsomt rigtigt, at hos mange Direktører, hos mange Aktionærer og vel ogsaa hos andre — jeg tænker paa det store Landbrug, som nu i Løbet af kort Tid vil faa en Foræring paa yderligere 35 Mill. Kr. i Kraft af Ændringerne i Kornloven — er Købekraften sikkert overordentlig stor. Men det er saa sandt ikke Tilfældet ude i de mange Hjem, i Arbejderhjemmene, hos Tjenestemandene og hos mange andre. Her ser det ganske anderledes ud. Efter min Opfattelse er det ikke for stærkt at sige, at den økonomiske Linie, der her følges, er en Knytnævepolitik, vendt imod Folket, og den føles i Virkeligheden som et stort anlagt Sabotageforsøg mod hele